

POSTANOWIENIE

Dnia 21 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa R. S.

przeciwko W. Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. poprzednio G. Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o ochronę dóbr osobistych,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 21 maja 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 12 kwietnia 2018 r., sygn. akt I ACa (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. przyznaje adw. Ł. B. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w (...) kwotę 900 (dziewięćset) złotych powiększoną o 23 % podatku VAT tytułem wynagrodzenia za udzielenie powodowi z urzędu nieopłaconej pomocy prawnej w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie powód wniósł skargę kasacyjną, a dla uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania powołał się na oczywistą zasadność skargi oraz na występowanie na jej tle istotnych zagadnień

prawnych. Oczywista zasadność skargi miałaby polegać na oczywistym naruszeniu art. 328 § 2 w związku z art. 382 i z art. 391 § 1 k.p.c. przez brak wyjaśnienia w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia oddalenia zarzutu apelacji co do skuteczności cofnięcia pozwu. Skarga z tego względu nie jest zasadna. Sąd II instancji wskazał bowiem, że choć rzeczywiście w uzasadnieniu orzeczenia Sądu I instancji znalazł się passus o cofnięciu pozwu, to jednak Sąd I instancji nie uznał tego za skuteczne i wydał wyrok, a nie postanowienie. Oznacza to, że Sąd II instancji podzielił racje, które skłoniły Sąd I instancji do zajęcia tego stanowiska, co nie wymaga dodatkowego uzasadnienia. Pierwsze z zagadnień prawnych wskazanych w skardze to pytanie o to, czy można skutecznie cofnąć pozew ze zrzeczeniem się roszczenia tak, aby wywołać tylko skutek proceduralny, a nie materialny. Sprawa jednak na tle tej sprawy w ogóle jest bez znaczenia, skoro sądy obu instancji uznały, że nie doszło do skutecznego cofnięcia pozwu ze zrzeczeniem się roszczenia. Podobnie należy ocenić drugie z zagadnień prawnych, które dotyczy tego, czy pełnomocnik procesowy drugiej strony jest umocowany do przyjęcia materialnoprawnego oświadczenia o zrzeczeniu się roszczenia materialnego - na tle tej sprawy kwestia ta nie miała wpływu na treść zaskarżonego orzeczenia.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania